

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200062
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1021200062.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a sudkýň JUDr. Ingridy Hudecovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Michaely Machovej, Ph.D., v právnej veci žalobkyne: A. B. C. D., A., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX G., právne zastúpenej: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, za ktorú koná JUDr. Ivan Syrový, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanému: Národný bezpečnostný úrad, so sídlom Budatínska 30, 851 06 Bratislava, IČO: 36 061 701, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 07199/2020/KÚ-007 zo dňa 12.11.2020, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I. Správna žaloba

1. Všeobecnou správnu žalobou podanou dňa 18.01.2021 na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 07199/2020/KÚ-007 zo dňa 12.11.2020 o rozklade (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Národného bezpečnostného úradu (ďalej aj „prvostupňový orgán“ alebo „úrad“) č. 375/2020 zo dňa 07.09.2020 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým žalovaný (ďalej aj „rozkladový orgán“) rozklad žalobkyne z 21.09.2020, doručený žalovanému 23.09.2020, podľa § 243 ods. 4 v spojení s § 241, § 244 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola žalobkyňa podľa § 46 ods. 1 písm. a), ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v období od 09.09.2020 do 08.03.2021 dočasne pozbavená výkonu štátnej služby s tým, že podľa § 46 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. sa jej počas tohto obdobia poskytne služobný plat vo výške minimálnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom a zvýši sa o 10 % priznaného služobného platu za každú vyživovanú osobu, najviac do výšky 70 % priznaného služobného platu.

2. V bližšom odôvodnení správnej žaloby žalobkyňa zopakovala priebeh administratívneho konania a namietala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v príslušnom znení (ďalej len „SSP“), teda z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy v napadnutom rozhodnutí bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

3. Naplnenie žalobného dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP žalobkyňa vysvetlila porušením ustanovenia § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby policajta má prísť len v prípade, ak by ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania daného konania, a súčasne policajt je dôvodne podozrivý, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, čo nebolo v jej prípade splnené. Žalobkyňa mala za to, že dôvodné podozrenie z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom absentuje a poukázala na dokument žalovaného z 02.09.2020, v ktorom neboli uvedené žiadne konkrétne dôvodné podozrenia, a nesvedčia o tom ani prijaté opatrenia. Rovnako v dokumente z 13.08.2020 je deklarované, že bezpečnostné riziko sa nepotvrdilo. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 8Sžo/279/2015 z 28.09.2017, podľa ktorého zákon č. 73/1998 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu porušenia služobnej prísahy alebo povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a zákonodarca v tejto otázke ponecháva voľnú úvahu, avšak ani táto nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle. Takéto posudzovanie musí byť náležité a dôkladné. Zo strany nadriadenej A. H. G. B., A., ktorá napriek obsahu spisu podala návrh na dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobkyne, nebola zachovaná nestrannosť a objektivita, nadriadená sa nevyvarovala svojvôle a bola ňou zjavne zneužitá voľnosť správnej úvahy, keď nebol rešpektovaný princíp rovnosti. U žalobkyne išlo o prvé dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby, pričom v minulosti boli viacerí príslušníci trestne aj disciplinárne riešení za veľmi závažné konania a podozrenia, no nikdy tento inštitút nebol uplatnený. Absenciu nestrannosti a objektivity podľa žalobkyne zvyrazňuje aj skutočnosť, že žalobkyňa pred vydaním personálneho rozkazu podala na nadriadenú sťažnosť pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Obe vydané rozhodnutia sú preto arbitrárne, účelové, tendenčné a ich skutočným dôvodom je podanie uvedenej sťažnosti voči nadriadenej. Absencia podmienky podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. potom spôsobuje nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, a došlo aj k porušeniu zásady proporcionality, keďže z rozhodovacej činnosti je zrejmé, že inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby prichádza do úvahy len pri najzávažnejších prípadoch porušenia služobnej povinnosti. Ak by aj dôvodné podozrenia uvedené v personálnom rozkaze boli pravdivé, čo podľa žalobkyne nie sú, uvedené konanie by pri správnom posúdení veci nedosiahlo intenzitu porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, čo je základným predpokladom aplikácie § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z.

4. V ďalšom žalobkyňa vytkla nedostatočné vysporiadanie sa so splnením podmienky, že by jej ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania konania. V napadnutom rozhodnutí sa neuvádza, akým spôsobom by jej zotrvanie ohrozovalo vážnosť žalovaného. Zgeneralizovaná argumentácia, v ktorej absentuje individualizácia na konkrétny prípad, je podľa nej v rozpore s doterajším postojom a konaním žalobkyne, ktorá je v služobnom pomere 17 rokov, pričom si svedomito plnila služobné úlohy a povinnosti, za čo bola mnohokrát disciplinárne odmenená a ocenená, a služobné hodnotenie mala vždy pozitívne. Žalobkyňa zdôraznila, že je uznávanou autorkou odborných článkov a publikácií, národnou expertkou pre danú oblasť a pravidelnou lektorkou, nie je teda podľa nej zrejmé, čím by jej zotrvanie ohrozilo vážnosť úradu, keďže vážnosť a záujmy žalovaného vždy bránila. Taktiež zdôraznila, že doposiaľ voči nej nebolo začaté disciplinárne ani iné konanie.

5. V súvislosti so skutkovým stavom poukázala na povinnosť splniť podmienky nielen hmotnoprávne, ale aj procesné, najmä vo vzťahu k § 233, § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, skutkový stav nie je podľa nej skutočný a žalovaný tento nedostatok neodstránil ani v rámci rozkladového konania. V rozhodnutiach sú uvedené nepravdivé skutočnosti, žalovaný nedoplnil dokazovanie, hoci to pre objasnenie veci bolo potrebné. Žalobkyni v konaní nebolo umožnené náležite sa vyjadriť, zaujať stanovisko k zhromaždeným dôkazom či navrhnúť ďalšie. Nebol vykonaný ani dôkaz výsluchom žalobkyne, ktorý by najviac prispel k objasneniu skutkového stavu. Dôkazy uvádzané v personálnom rozkaze sú obmedzené výlučne na skutočnosť, či má žalobkyňa záznam v nemocničnom systéme, pričom to vôbec nezohľadňuje situáciu ohľadom Covid-19, ktorá sa vymykala z bežného rámca riešenia situácií v prípade choroby. Nebolo doplnené dokazovanie ani ohľadom potvrdenia vystavenia priepustiek príslušnými lekármi, pričom napr. B. G. potvrdzovala hodnovernosť všetkých ňou vystavených priepustiek. Jej vyjadrenie sa však nikde v spise nenachádza, naopak vyjadrenie B. I., ktorú žalobkyňa nikdy nestretla, sa tam nachádza a žalobkyni nie je zrejmé, prečo sa k veci vyjadrovala. Už v čase vyhlásenia personálneho rozkazu teda žalovaný disponoval dôkazmi, ktoré falšovanie priepustiek vyvracali, no tieto boli opomenuté a neboli súčasťou spisu. Žalobkyňa

vyhlásila, že postupovala v súlade s vtedy platnými usmerneniami, kedy bolo potrebné kontaktovať lekára prostredníctvom tzv. telemedicíny, teda na diaľku. Osobná návšteva ambulancie nebola v dňoch 22.04.2020 a 23.04.2020 možná z dôvodu podozrenia na ochorenie Covid-19. Ak by aj absentoval záznam v nemocničnom systéme alebo zdravotný záznam, nemôže to byť dané za vinu žalobkyni, nakoľko ide o opomenutie konania zo strany lekára. Naopak, u dokladov, ktoré lekári žalobkyni vystavili, niet pochyb o tom, kto ich vystavil. Navyiac sa dotknutí lekári vyjadrili, že na nich bol vyvíjaný nátlak, boli im kladené kapciózne otázky a ich ambulancie žalovaný navštevoval opakovane a podsúval lekárom formulácie.

6. Žalobkyňa v rámci svojej argumentácie poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžo/26/2011 z 20.06.2012, pričom zdôraznila záver, že aj voľná úvaha správneho orgánu musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Žalovaný sa podľa nej obmedzil len na všeobecné citácie právnych predpisov a úplne opomenul riadne zistenie skutkového stavu a jeho vyhodnotenia. Takisto je podľa nej v napadnutom rozhodnutí vyvíjaná snaha o navodenie podozrenia z mnohých ďalších pochybení, avšak ide len o tvrdenia, ktoré nemajú oporu v žiadnych dôkazoch. Absentuje najmä posúdenie, na základe akých skutočností dospel žalovaný k svojim záverom.

7. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby konajúci súd napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie pri súčasnom priznaní plnej náhrady trov konania. K správnej žalobe na preukázanie svojich tvrdení predložila početné dôkazy (prílohy), okrem vydaných rozhodnutí aj služobné hodnotenie a vyjadrenie k jej osobe, vyjadrenie B. J. k priepustke a Etický kódex žalovaného.

II.

Priebeh administratívneho konania

8. Prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 07.09.2020 bola žalobkyňa prvostupňovým orgánom dočasne pozbavená výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 46 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v období od 09.09.2020 do 08.03.2021 s poukazom na to, že je dôvodne podozrivá, že zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú povinnosť podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z., teda povinnosť plniť svedomite úlohy, ktoré jej boli uložené právnymi predpismi, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bola s nimi riadne oboznámená, i povinnosť zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť žalovaného a ohroziť dôveru v úrad, a tiež z porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom za nečestné konanie, ktoré nedáva záruku etického, korektného a riadneho výkonu štátnej služby príslušníka Národného bezpečnostného úradu, ktoré zakotvuje Etický kódex.

9. Prvostupňový orgán vychádzal z informácie Sekcie vnútornej bezpečnosti žalovaného z 02.09.2020, podľa ktorej sa uvedeného konania mala žalobkyňa dopustiť tým, že svojmu nadriadenému predložila doklady preukazujúce neprítomnosť na pracovisku, u ktorých dokladov vzniklo podozrenie, že boli sfaľované. Sekcia vnútornej bezpečnosti získala túto informáciu dňa 13.07.2020. Všeobecná lekárka vystavila žalobkyni práceneschopnosť od 24.04.2020, pričom žalobkyňa sa dožadovala vypísania práceneschopnosti ešte o niekoľko dní spätne, čo lekárka odmietla. Žalobkyňa následne preukázala neprítomnosť na pracovisku troma priepustkami od rôznych lekárov, a to zo dňa 22.04.2020 od B. G. (rádiológ) a B. J. (gastroenterológ), a zo dňa 23.04.2020 od B. K. (gynekológ). Po preverení skutkového stavu v danej veci bolo prvostupňovým orgánom zistené, že v označených dňoch žalobkyňa nebola v ambulanciách označených lekárov vyšetrená, čo potvrdili svojimi vyhláseniami B. K., B. J. a B. I. (vyjadrenia zo dňa 06.08.2020 – 07.08.2020), pričom tieto skutočnosti boli overené aj v nemocničnom systéme príslušnej nemocnice. B. K. vo svojom vyjadrení navyše uviedla, že text napísaný na priepustke z 23.04.2020 nie je napísaný jej písmom a ani obsah nie je štandardným textom, ktorý bežne používajú v praxi. Prvostupňový orgán poukázal i na to, že Sekcia vnútornej bezpečnosti získala dňa 03.09.2020 poznatok o tom, že žalobkyňa sa pravdepodobne takéhoto konania dopúšťala dlhodobo, minimálne v období rokov 2019 a 2020, preto podľa prvostupňového orgánu nebolo možné vylúčiť ani konanie vykazujúce znaky trestného činu podvodu podľa trestnoprávnych predpisov. Zohľadnil taktiež skutočnosť, že žalobkyňa už bola v minulosti disciplinárne riešená pre podvodné a nečestné konanie.

10. Prvostupňový orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia na základe uvedených skutočností uzavrel, že ďalšie ponechanie žalobkyne vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, predovšetkým záujem na svedomitom a čestnom plnení služobných povinností všetkými príslušníkmi úradu a predchádzaní ich hrubého porušovania. Zároveň by mohlo narušiť vážnosť úradu a ohroziť dôveru v tento úrad, najmä vzhľadom na charakter jeho činnosti, s ktorým sa spája požiadavka na vysokú morálnu úroveň, bezúhonnosť a spoľahlivosť jeho príslušníkov, ktorí majú byť svojím správaním vzorom ostatným občanom.

11. Napadnutým rozhodnutím žalovaného zo dňa 12.11.2020 bol rozklad žalobkyne zamietnutý a prvostupňového rozhodnutie potvrdené. Žalovaný na základe návrhu ustanovenej osobitnej komisie dospel k záveru, že personálny rozkaz (prvostupňové rozhodnutie) bol vydaný v súlade so zákonom č. 73/1998 Z. z.

12. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný zdôraznil najmä predbežný charakter použitého opatrenia, ktorého účelom je ochrana dôležitého záujmu štátnej služby, a jednou z jeho podmienok je i dôvodnosť podozrení zo spáchania skutku, ktoré podozrenie je v danej veci podľa žalovaného dostatočne odôvodnené a podložené listinnými dôkazmi obsiahnutými v spisovom materiáli. V prípade naplnenia zákonných podmienok je potom podľa žalovaného daná povinnosť postupovať podľa § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a policajta výkonu štátnej služby dočasne pozbaviť. Dôvodnosť podozrenia v danej veci podľa žalovaného spočíva v preukázateľnej existencii určitých informácií a dôkazov, ktorými príslušný správny orgán v čase vydania rozhodnutia disponuje, a ktoré v dostatočnej miere preukazujú podozrenie konkrétneho príslušníka z kvalifikovaného porušenia služobnej povinnosti. V danom prípade je dôvodné podozrenie doložené konkrétnymi dôkazmi, a to vyjadreniami troch lekárov. Žalovaný dodal, že nie je podstatné, z falšovania koľkých priepustiek je žalobkyňa dôvodne podozrivá, podstatná je skutočnosť, že sa takéhoto konania vôbec dopustila. Nadriadený má právo vlastnou myšlienkovou činnosťou posúdiť vykonané dôkazy z hľadiska ich závažnosti, čím uplatňuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Pri posudzovaní dôvodnosti opatrenia žalovaný vychádzal z podkladov, ktoré mal v čase vydania personálneho rozkazu k dispozícii, preto aj keď žalobkyňa v rámci rozkladu predložila vyjadrenie B. J., v ktorom sa dodatočne vyjadruje k spornej priepustke, toto podľa žalovaného neodstraňuje dôvodné podozrenie zo spáchania uvedeného skutku. Žalovaný spochybnil aj tvrdenia žalobkyne vo vzťahu k B. K., ktorá poprela telefonický kontakt so žalobkyňou dňa 23.04.2020. Konštatoval, že žalobkyňa sa navyše priznala, že texty si na priepustke sama bežne dopisovala. Podľa žalovaného skutočnosť, že žalobkyňa sa u všeobecnej lekárnky domáhala spätného vystavenia dokladu o práceneschopnosti na dni, na ktoré už v tom čase mala mať ospravedlnenú neprítomnosť uvedenými priepustkami, podporuje dôvodné podozrenie, že u daných lekárov nebola, ani ich nekontaktovala, pričom doklady sa pokúšala aktívne si zabezpečiť až dodatočne.

13. K pojmu dôležitý záujem štátnej služby žalovaný vyjadril názor, že hoci zákon tento pojem nedefinuje, vo všeobecnosti je možné mať za to, že je ním najmä záujem na čestnom a svedomitom plnení služobných úloh tak, ako to vyplýva zo služobnej prísahy príslušníka úradu, ktorá v zmysle rozhodovacej činnosti súdov nie je prázdnu proklamáciou, ale skutočným potvrdením záväzku. Odhliadnuc od výlučného oprávnenia riaditeľa úradu rozhodnúť v konkrétnom prípade o takomto kvalifikovaní určitej skutočnosti, podľa žalovaného za dôležitý záujem štátnej služby možno považovať efektívne, riadne a včasné plnenie úloh zverených úradu zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi ustanovujúcimi okruh pôsobnosti úradu, jeho úloh, oprávnení a povinností. Keďže štátnou službou je v kontexte uvedeného plnenie úloh úradu jeho príslušníkom, možno mať za to, že dôležitým záujmom štátnej služby je efektívne, riadne a včasné plnenie úloh jeho príslušníkmi, a tiež dôsledné dodržiavanie všetkých im zákonom stanovených povinností, ako aj povinností vyplývajúcich z interných predpisov úradu. Úrad jasne deklaroval základné morálne hodnoty, ktoré sa budú prísne vyžadovať od každého príslušníka úradu aj v Etickom kódexe, s ktorým bola žalobkyňa oboznámená. Žalovaný konštatoval, že konanie žalobkyne bolo v rozpore s týmto vnútorným predpisom, pretože nedáva záruku etického, korektného a riadneho výkonu štátnej služby príslušníka úradu a mohlo by výrazne narušiť vážnosť úradu a ohroziť dôveru v tento úrad, dôveru v morálku ostatných príslušníkov úradu, ktorí svedomite pristupujú k plneniu si svojich služobných povinností, čo by zároveň mohlo spochybniť rozhodnutia úradu a ohroziť jeho dobré meno. Žalovaný vysvetlil, že kvalifikácia pojmu porušenie služobnej povinnosti a prísahy zvlášť hrubým spôsobom je len na posúdení nadriadeného a závisí od nastavenia morálky v danom služobnom úrade a potreby ochrany

dôležitého záujmu – morálneho výkonu štátnej služby. Aj v zmysle rozhodovacej činnosti súdov je na príslušníkov úradu kladená vyššia miera požiadaviek na čestnosť a rešpektovanie zákona.

14. Žalovaný uzavrel, že neboli zistené skutočnosti nasvedčujúce porušeniu princípov v rámci uskutočnenej správnej úvahy pri kvalifikovaní konania ako obzvlášť hrubé porušenie služobných povinností zo strany prvostupňového orgánu, personálny rozkaz obsahuje jasné vymedzenie porušenia konkrétnych povinností a vychádza z konkrétnych zistení obsiahnutých v spisovom materiáli. Nepreukázanie dôležitej osobnej prekážky pri výkone štátnej služby hodnoverným spôsobom je neospravedlnenou neprítomnosťou v štátnej službe (absencia) a plat poskytnutý v týchto dňoch je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, čo je možné považovať za bezdôvodné obohatenie, pričom výška úmyselne spôsobenej škody je dôležitá i pri posudzovaní podozrenia z trestného činu.

15. V rámci reakcie na námietky žalobkyne uplatnené v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaný uviedol, že námietka proporcionality je nedôvodná a právne irelevantná s poukazom na splnenie zákonných podmienok § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. K porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania dodal, že ide o subjektívne domnienky žalobkyne, ktoré nie sú preukázané žiadnymi konkrétnymi dôkazmi. Personálny rozkaz označil za dostatočne odôvodnený, obsahujúci všetky zákonné náležitosti a vydaný v súlade so zákonom.

III.

Priebeh konania pred správnym súdom

16. Po podaní správnej žaloby dňa 18.01.2021 boli krajským súdom vykonané prvotné procesné úkony vo veci, smerujúce k zabezpečeniu splnenia podmienok na vydanie meritórneho rozhodnutia, vrátane zaplata súdneho poplatku a doručovania písomností účastníkom konania (§ 105, § 106 SSP).

17. V rámci reakcie na súdom doručujú správnú žalobu sa žalovaný vyjadril podaním doručujúcim krajskému súdu dňa 12.03.2021. Po rozsiahlej citácii právnych predpisov poukázal na účel inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, ktorým je zabezpečenie a ochrana dôležitého záujmu štátnej služby alebo nerušeného priebehu obhajobovania konania pred ohrozením spôsobeným ďalším ponechaním príslušníka vo výkone štátnej služby, čomu zodpovedá preventívny charakter tohto inštitútu a predbežná povaha rozhodnutia o ňom. Žalovaný poukázal na príbuznosť úpravy dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby a inštitútu predbežného opatrenia podľa všeobecných predpisov o správnom konaní a vyjadril presvedčenie, že rozhodnutie týkajúce sa tohto inštitútu spadá pod definičné znaky rozhodnutia predbežnej povahy podľa § 7 písm. e) SSP s tým, že je splnená i podmienka absencie ujmy na subjektívnych právach účastníka konania s poukazom na § 46 ods. 4, ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý zakotvuje povinnosť doplatenia rozdielu služobného platu a opätovné zaradenie príslušníka do služby po skončení dočasného pozbavenia, rovnako tak dočasný charakter tohto inštitútu.

18. K splneniu podmienok aplikácie predmetného inštitútu žalovaný uviedol, že za dôležitý záujem štátnej služby je treba považovať efektívne, riadne a včasné plnenie úloh zverených žalovanému zákonom č. 215/2004 Z. z. a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi ustanovujúcimi okruh pôsobnosti žalovaného, jeho úloh, oprávnení a povinností, a s tým súvisiace plnenie úloh jednotlivými príslušníkmi. Vo vzťahu k správnej úvahe okrem iného dodal, že je možné preskúmať len samotný hodnotiaci proces, nikdy nie výsledok, a nahrádzať správnú úvahu vlastným uvážením správneho súdu. Správna úvaha môže byť predmetom súdneho prieskumu len z toho hľadiska, či pri jej využití nedošlo k vybočeniu z hľadísk zákona a k porušeniu zásad správneho konania. Je na uvážení žalovaného, čo bude považovať za dôležitý záujem štátnej služby a jeho následné ohrozenie. V prípade napadnutého rozhodnutia použitá správná úvaha podľa žalovaného zodpovedá atribútom a nárokom, ktoré sú na ňu kladené, a je súčasťou celkového odôvodnenia postupu žalovaného podľa § 46 zákona č. 73/1998 Z. z. Keďže zákonné podmienky boli kumulatívne splnené, žalovaný bol povinný postupovať v súlade s uvedeným ustanovením. Opodstatnenosť takéhoto postupu bola riadne zdôvodnená vo vydaných rozhodnutiach.

19. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne týkajúcim sa nerovnakého zaobchádzania žalovaný uviedol, že ide výlučne o subjektívne domnienky nepodložené žiadnymi dôkazmi. Zdôraznil, že žalobkyňa je príslušníčkou podľa zákona č. 73/1998 Z. z., zložila služobnú prísahu a sú na ňu kladené

vysoké morálne, odborné a osobnostné požiadavky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4SŽ/118/02, podľa ktorého služobná prisaha nie je len prázdnu proklamáciou, ale skutočným potvrdením záväzku. Základné morálne hodnoty žalovaný deklaroval aj Etickým kódexom. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou porušenia princípu proporcionality, keďže táto je naplnená splnením zákonom stanoveným podmienok podľa § 46 ods. 1, ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., a za nedôvodnú považoval aj namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia, keďže podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie dáva odpoveď na všetky požadované otázky, je správne a v súlade s právnym a faktickým stavom. Žalobkyňa bola dňa 09.03.2021 opätovne zaradená do výkonu štátnej služby, rozdiel služobného platu jej bude doplatený, preto jej nevznikla žiadna ujma na subjektívnych právach. Vzhľadom k tomu je podľa žalovaného zároveň daný dôvod na zastavenie konania podľa § 99 písm. g) SSP.

20. S ohľadom na uvedené žalovaný považoval žalobu za predčasnú, nedôvodnú a v rozpore s právnym a skutkovým stavom a navrhol, aby ju súd odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g), § 7 písm. e) SSP, alternatívne aby konanie zastavil podľa § 99 písm. g) SSP, alebo aby žalobu zamietol podľa § 190 SSP bez priznania náhrady trov konania žalobkyni.

21. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním doručeným krajskému súdu 01.04.2021 (replika). Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžo/49/2007 zo 06.02.2008, ktorým bolo konštatované, že aj v prípade inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby je služobný orgán povinný zisťovať skutočný stav veci a vykonať riadne dokazovanie. V súvislosti so správnu úvahou citovala rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/163/2010, podľa ktorého použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené a vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Sžo/21/2013 diskrečná právomoc neznamená určenie, či určité okolnosti nastali alebo nie alebo či vznikol dôležitý záujem služby, a takáto právomoc žalovaného by bola zneužiteľná a postavená mimo akúkoľvek kontrolu. Žalobkyňa ďalej zopakovala argumenty uvádzané v správnej žalobe a dodala, že dôkazy v danej veci nedosahovali ani takú intenzitu, ktorá by žalovanému umožnila počas šiestich mesiacov pristúpiť k začatiu disciplinárneho konania. Prejavom šikany podľa žalobkyne sú aj udalosti bezprostredne nasledujúce po jej opätovnom nastúpení do štátnej služby, kedy bolo účelovo zrušená jej doterajšia funkcia a žalobkyňa bola preložená. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s tvrdením žalovaného, že nebolo zasiahnuté do jej práv, keďže jej bolo zakázané vykonávať služobné činnosti, čo predstavovalo zásah do jej profesijného života a obmedzenie akejkoľvek realizácie a tiež zásah do jej spoločenskej povesti a cti. Počas predmetného obdobia jej nebolo umožnené čerpať dovolenku, keďže mala povinnosť byť neustále k dispozícii, teda išlo aj o zásah do jej rodinného života. Rovnako tak išlo o ujmu finančnú, stresujúcu, ktorá vyústila do ujmy na zdraví. Doplatenie rozdielu služobného platu nie je relevantnou kompenzáciou, keďže pôjde len o doplatenie fixných položiek.

22. Na dôvažok žalobkyňa zdôraznila existenciu preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia s poukazom na rozhodovaciu prax súdov a irelevantnosť argumentu o predčasnosti správnej žaloby s poukazom na existenciu právoplatného napadnutého rozhodnutia. V ďalšom zotrvala na svojej žalobnej argumentácii vrátane žalobného petitu.

23. K replike sa vyjadril žalovaný podaním doručeným krajskému súdu 05.05.2021 (duplika). Zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/279/2015 dodal, že pri posudzovaní závažnosti porušenia služobnej disciplíny zákonodarca ponechal nadriadenému pomerne širokú voľnú úvahu, čo umožňuje zohľadniť okrem iných atribútov aj nastavenie služobnej morálky konkrétneho služobného úradu. O svojvôli pritom v danom prípade nemožno hovoriť, nakoľko správna úvaha bola dostatočne odôvodnená a boli splnené všetky zákonné podmienky pre aplikáciu predmetných ustanovení. K dočasnému charakteru daného inštitútu poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžo/49/2007, podľa ktorého rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby je predbežným personálnym rozhodnutím dočasného charakteru. Navyše ujma uvádzaná žalobkyňou je podľa žalovaného výlučne hypotetická, preto zotrval na svojom názore o absencii právomoci správneho súdu konať.

24. Duplika žalovaného bola doručená na vedomie žalobkyni dňa 11.05.2021.

25. Na základe § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) začal od 01.06.2023 činnosť Správny súd v Bratislave a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Predmetná vec, v ktorej rovnako došlo k prechodu výkonu súdnictva, bola náhodným výberom pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 5S Správneho súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“).

26. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 631/2023-28 z 19.12.2023 bolo konštatované, že postupom Správneho súdu v Bratislave bolo porušené základné právo sťažovateľky (žalobkyne) na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a správne mu súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľke bolo priznané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené.

IV.

Posúdenie veci správnym súdom a relevantná právna úprava

27. Správny súd ako súd s právomocou a príslušnosťou na konanie v danej veci podľa § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z., § 6 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 9 ods. 1, § 10 a § 13 ods. 1 SSP, po zistení, že správna žaloba v tomto konaní bola podaná v zákonom stanovenej lehote (§ 181 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 178 ods. 1 SSP), smerovala proti orgánu verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku (§ 180 ods. 1 SSP), po zistení, že bola splnená podmienka povinného právneho zastúpenia (§ 49 ods. 1 SSP), po vykonaní procesných úkonov podľa § 105, § 106 SSP, postupujúc v zmysle § 493e SSP podľa procesného predpisu účinného do 30.06.2023, viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby bez zistenia zákonných výnimiek [§ 134 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) SSP], viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy (§ 119 SSP), zohľadňujúc stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP), po zistení, že účastníci konania nežiadali vo veci nariadiť pojednávanie a nie je daný ani iný dôvod na jeho nariadenie podľa § 107 ods. 1 SSP, vec preskúmal bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 107 ods. 2, § 137 ods. 2, ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

28. Podľa § 493e SSP v znení účinnom od 01.07.2023 „Konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

29. Podľa § 6 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.“

30. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.“

31. Podľa § 190 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

32. Podľa § 168 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.“

33. Podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. „Policajti sa musí dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a je dôvodne podozrivý, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom.“

34. Podľa § 46 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. „Výkonu štátnej služby možno policajta dočasne pozbaviť len na dobu nevyhnutne potrebnú na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na šesť mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister v prípade, ak je proti policajtovi vedené trestné stíhanie, a to až do jeho právoplatného skončenia. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby policajta.“

35. Podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z. „Policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.“

36. Predmetom daného konania je posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu, ktorými rozhodnutiami bola žalobkyňa dočasne pozbavená výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. a), ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu podozrenia na zvlášť hrubé porušenie služobných povinností podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z. a porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom v rozpore s pravidlami stanovenými Etickým kódexom, a to dokladovaním neprítomnosti na pracovisku falšovanými potvrdeniami od lekárov.

37. Správny súd predtým, ako pristúpil k preskúmaniu samotnej vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí, považoval za potrebné vysporiadať sa s návrhmi žalovaného na postup podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. e) SSP, teda odmietnutie žaloby z dôvodu jej neprípustnosti, alternatívne postup podľa § 99 písm. g) SSP, teda zastavenie konania z dôvodu odpadnutia dôvodu na pokračovanie v konaní.

38. Podľa § 7 písm. e) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.“

39. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.“

40. Podľa § 99 písm. g) SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správny súd konanie uznesením zastaví, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c) a d).“

41. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. „Policajtovi, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, sa poskytne služobný plat vo výške minimálnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom. Tento služobný plat sa zvyšuje o 10% priznaného služobného platu na každú vyživovanú osobu, najviac však do výšky 70% priznaného služobného platu.“

42. Podľa § 46 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. „Ak sa dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby skončí, doplatí sa policajtovi rozdiel, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat skrátený; to neplatí, ak bolo konanie, pre ktoré bol policajt dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, trestným činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, alebo ak trestné stíhanie o tomto trestnom čine nebolo právoplatne skončené, alebo ak bol pre konanie, pre ktoré bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, prepustený zo služobného pomeru.“

43. Podľa § 46 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. „Po dobu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby sa policajtovi zakazuje nosiť služobná rovnošata a dočasne sa mu odoberie služobný preukaz, služobný odznak a služobná zbraň. Počas tejto doby sa na neho nevzťahuje povinnosť vykonávať štátnu službu a vykonávať služobné zákroky v štátnej službe alebo mimo štátnej služby. Ostatné povinnosti je policajt povinný dodržiavať aj počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby.“

44. Podľa § 46 ods. 8 zákona č. 73/1998 Z. z. „Nadriadený nariadi policajtovi, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, aby sa zdržiaval v mieste trvalého pobytu alebo v inom mieste v čase zodpovedajúcom dĺžke základného času služby v týždni podľa § 64 ods. 1. Policajt, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, môže sa dočasne vzdialiť z určeného miesta z dôvodov uvedených v § 80 až 83; o tom je povinný vopred informovať nadriadeného.“

45. Správny súd konštatuje, že správna žaloba smeruje proti rozhodnutiam týkajúcim sa dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. Tento inštitút má síce predbežný a s tým súvisiaci dočasný (časovo obmedzený) charakter, ktorého účelom je ochrana dôležitého záujmu štátnej služby a priebehu objasňovania konania zakladajúceho dôvodné podozrenie z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom či spáchanie trestného činu, a to na čas nevyhnutne potrebný na objasnenie konania dotknutej osoby, ide však zároveň o rozhodnutie, ktoré má dopad, resp. je spôsobilé privodiť ujmu na subjektívnych právach dotknutej osoby, v danom prípade žalobkyne. Dopad (možnú ujmu) na práva je možné jednoznačne ustáliť z obsahu ustanovení § 46 ods. 3 až ods. 5, ods. 8 zákona č. 73/1998 Z. z., upravujúcich pomery výkonu štátnej služby počas trvania dočasného pozbavenia jej výkonu, v zmysle ktorých dochádza k určitým obmedzeniam na rozsahu služobných práv a povinností vrátane zníženiu služobného platu na minimálnu mzdu na celé obdobie trvania takéhoto opatrenia. Správny súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej je predmetné opatrenie zásahom nielen do platových pomerov dotknutej osoby, ale aj do jej profesijného a rodinného života. Ani skutočnosť, že rozdiel na služobnom platu sa po skončení trvania takéhoto opatrenia vyrovná, nie je dôvodom na opačný záver, zvlášť s ohľadom na to, že u žalobkyne bola doba dočasného pozbavenia určená na 6 mesiacov, čo nie je zanedbateľné. Ak teda žalovaný poukazoval na ustanovenie § 7 písm. e) SSP, nie je možné dať mu v tomto smere za pravdu, pretože nebola splnená druhá zo zákonom stanovených podmienok pre jeho aplikáciu, a to absencia spôsobilosti napadnutého rozhodnutia mať za následok ujmu na subjektívnych právach.

46. Rovnako nemožno považovať za naplnený dôvod na zastavenie konania podľa § 99 písm. g) SSP s poukazom na uplynutie doby dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby (dňom 08.03.2021), keďže predmetom prieskumu je zákonnosť napadnutých rozhodnutí a pre správny súd je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Napadnuté rozhodnutia v čase ich vydania nadobudli právne účinky a mali vplyv na subjektívne práva žalobkyne, teda došlo k ich realizácii v konkrétnom, aj keď obmedzenom časovom priestore, ktorého uplynutie nemožno hodnotiť v neprospech žalobkyne. Správny súd poukazuje na účel správneho súdnictva, ktorým je ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy, pričom ochrana má byť k dispozícii každému, koho práva boli porušené či priamo dotknuté. Bolo by v rozpore nielen s účelom správneho súdnictva, ale i so zásadou všeobecnej spravodlivosti, definitívne, bez ďalšieho vylúčiť (vo forme obligatórneho zastavenia konania) zo súdneho prieskumu rozhodnutia s dočasným charakterom, ktoré v určitom štádiu konania stratili účinnosť, bez zreteľa na ich dopad na subjektívne práva konkrétnej fyzickej či právnickej osoby v určitom čase, na individuálne okolnosti danej veci či ich zákonnosť.

47. Vzhľadom na uvedené správny súd uvedeným návrhom žalovaného nevyhovел a pristúpil k meritórnemu prieskumu napadnutých rozhodnutí v rozsahu správnej žaloby.

48. Žalobkyňa nezákonnosť napadnutých rozhodnutí odôvodnila s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) SSP.

49. Podľa § 191 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 „Správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.“

50. Správny súd, oboznámiac sa s obsahom spisového materiálu vrátane administratívneho spisu, po preskúmaní veci dospel k záveru, že dotknuté orgány postupovali v súlade so zákonom a spoľahlivo zistili skutkový stav veci, v rozsahu dostatočnom na vydanie rozhodnutia, pričom dôkladne preukázali podozrenie z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ohrozenie dôležitého záujmu štátnej služby. Pri zisťovaní skutkového stavu vychádzali zo zabezpečených podkladov, najmä vyhlásení lekárov, ale i vyjadrenia žalobkyne v rozkladovom konaní, a v rámci rozkladového konania sa vysporiadali aj s ďalšími predloženými dôkazmi.

51. Prvostupňový orgán vychádzal z nasledujúcich skutočností:

- všeobecná lekárka žalobkyne kontaktovala odbor personalistiky a sociálneho zabezpečenia žalovaného z dôvodu, že žalobkyňa sa u nej dožadovala vystavenia práceneschopnosti o 7 dní skôr, než mohla byť a bola reálne vystavená všeobecnou lekárkou B. L. dňa 24.04.2020. Túto skutočnosť potvrdila posudková lekárka žalovaného B. M. N.;
- žalobkyňa preukázala svoju neprítomnosť na pracovisku v dňoch 22.04.2020 - 23.04.2020 troma priepustkami, a to od B. G. a B. J. (22.04.2020), a od B. K. (23.04.2020), čo potvrdila nadriadená žalobkyne. Z označených lekárov B. K. a B. J. uviedli (vyjadrenia zo 06.08.2020 a 07.08.2020), že v daných dňoch žalobkyňa vyšetrená nebola. V tejto súvislosti si prvostupňový orgán obstaral tiež vyjadrenie B. I. (vyjadrenie z 07.08.2020), ktorá ako vedúca rádiologického oddelenia na rovnakom pracovisku ako B. G., uvedené potvrdila na základe overenia v nemocničnom systéme;
- dňa 03.09.2020 prvostupňový orgán získal informáciu, že žalobkyňa sa pravdepodobne takéhoto konania dopúšťala minimálne v období rokov 2019 a 2020, ktoré zistenie malo byť v ďalšom konaní preverené aj z hľadiska možného spáchania trestného činu podvodu, v tejto súvislosti prvostupňový orgán poukázal na predchádzajúce podvodné a nečestné konanie žalobkyne, za čo bola disciplinárne riešená disciplinárnym rozkazom.

52. Orgán rozhodujúci o rozklade, v nadväznosti na výsledky dokazovania pred prvostupňovým orgánom, s ktorými sa stotožnil, vychádzal z vyjadrení B. K., B. I. a B. J., ktoré vyjadrenia podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia popísal. Zároveň sa vysporiadal s vyjadrením B. J., ktoré žalobkyňa dodatočne predložila v rozkladovom konaní a z ktorého vyplývalo, že priepustka bola žalobkyňi dodatočne vystavená, pričom mal za to, že ani toto vyjadrenie neodstraňuje dôvodné podozrenie zo spáchania skutku. Poukázal na rozpory v tvrdeniach žalobkyne, podľa ktorej jej bolo zo strany B. K. dňa 23.04.2020 nariadené zostať doma napriek tomu, že z vyjadrenia tejto lekárky vyplynulo, že posledný telefonický kontakt s pacientkou bol dňa 03.04.2020. Tiež poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa si spätne žiadala vystavenie práceneschopnosti od všeobecnej lekárky, a na skutočnosť, že sama žalobkyňa sa vyjadřila, že texty si na priepustke sama bežne dopisovala.

53. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva:

- služobnému úradu bola predložená práceneschopnosť žalobkyne vystavená B. L. od 24.04.2020,
- žalobkyňa predložila služobnému úradu priepustky potvrdzujúce návštevu lekárov B. G. a B. J. dňa 22.04.2020, priepustky obsahujú pečiatku lekára a podpis,
- žalobkyňa predložila služobnému úradu priepustku potvrdzujúcu návštevu u lekára B. K. dňa 23.04.2020, priepustka obsahuje pečiatku a podpis lekára a rukou dopísanú poznámku „gynekol. zákrok – pokoj celý deň“,
- z vyjadrenia B. J. zo dňa 07.08.2020 vyplýva, že priepustka z 22.04.2020 nebola vystavená jej osobou a žalobkyňa nebola v ambulancii ošetrovaná,
- z vyjadrenia B. I. zo dňa 07.08.2020 vyplýva, že podľa záznamov v nemocničnom systéme žalobkyňa dňa 22.04.2020 nebola vyšetrená na ich pracovisku,
- z vyjadrenia B. K. zo dňa 06.08.2020 vyplýva, že priepustka z 23.04.2020 predložená žalobkyňou nesúhlasí s údajmi poslednej návštevy v ambulancii, text nie je napísaný jej písmom a obsah nie je štandardným textom, ktorý lekárka používa v bežnej praxi,
- z vyjadrenia B. J. zo dňa 21.09.2020 vyplýva, že žalobkyňi bola dňa 12.06.2020 spätne vystavená priepustka na deň 22.04.2020 s pečiatkou a podpisom lekárky, z dôvodu, že dňa 22.04.2020 bola lekárka kontaktovaná kvôli akútnemu stavu žalobkyne a bolo je odporúčané z dôvodu podozrenia na Covid-19 zotrvať v domácom prostredí.

54. Z uvedených skutočností je zrejmé, že prvostupňový i rozkladový orgán mali dostatočný podklad pre svoje rozhodnutia, keď mali v danom štádiu konania za preukázané, že v sporných dňoch žalobkyňa u lekárov, od ktorých priepustky predložila, nebola vyšetrená ani ošetrovaná, a dospeli k podozreniu, že tieto boli sfaľované, keďže vyhlásenia lekárov sú v tomto smere jednoznačné. Tento záver nevyvrátilo ani vyhlásenie B. J. zo dňa 21.09.2020, predložené žalobkyňou v rozkladovom konaní, z ktorého vyplýva, že priepustka mala byť žalobkyňi dodatočne vystavená, a to až dňa 12.06.2020, nepotvrdzuje však ošetrovanie či vyšetrenie u dotknutej lekárky v deň 22.04.2020, ktorá otázka naďalej zostala sporná. Toto vyhlásenie (vo vzťahu k otázke, či priepustka bola alebo nebola vystavená konkrétnym lekárom, nie však v otázke prítomnosti žalobkyne na vyšetrení) bolo v priamom rozpore so skorším vyjadrením dotknutej lekárky, čo rozkladový orgán vyhodnotil ako rozpor, ktorý bude potrebné v ďalšom konaní odstrániť. V tejto súvislosti je nutné pripomenúť, že predmetom daného konania bolo dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby ako inštitút s preventívnym (predbežným, dočasným) charakterom, o ktorom príslušné

orgány rozhodujú na podklade dôkazov, ktoré v aktuálnom čase majú k dispozícii, preto dokazovanie nemusí byť definitívne ukončené a v priebehu ďalšieho konania, ktoré je časovo obmedzené, je možné ho dopĺňať či meniť. Aplikácia tohto inštitútu sa obmedzuje výlučne na dostatočne odôvodnený záver (a súčasne relevantný podklad) na to, aby bolo možné vysloviť naplnenie zákonných podmienok § 46 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., teda existenciu dôvodného podozrenia (nie istoty) z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, čo v danom prípade bolo splnené a postup dotknutých orgánov bol v súlade so zákonom. Označený rozpor vo vyjadreniach B. J. navyše nemal vplyv na vypovedaciu hodnotu ďalších získaných dôkazov, najmä vyjadrenia ďalších dvoch lekárov, ktoré neboli spochybnené žiadnym ďalším dôkazom a ktoré predmetné podozrenie naďalej potvrdzovali. Ak teda dotknutý orgán nepovažoval na základe dodatočne predloženého dôkazu podozrenie u žalobkyne za oslabené, bolo výlučne na jeho zväžení v rámci voľného hodnotenia dôkazov, aby sa s týmto dôkazom vyrovnal, pričom správny súd má za to, že formulované závery sú v tomto smere opodstatnené.

55. Rovnako tak žalobkyňa nevysvetlila, prečo si na priepustky sama dopisovala texty, čo taktiež nebolo nijakým spôsobom vyvrátené. V tejto súvislosti je možné poukázať na priepustku datovanú 23.04.2020 predloženú od B. K., na ktorej sa okrem pečiatky a podpisu lekárky nachádza aj poznámka „gynekol. zákrok – pokoj celý deň“, čo je v hrubom rozpore nielen s preukázanými skutočnosťami, ale i s tvrdeniami samotnej žalobkyne, podľa ktorej v spornom čase u nej existovalo podozrenie na Covid-19, preto sa do ambulancií lekárov nemohla dostať. Z tvrdení žalobkyne vyplýva, že táto reálne v ambulanciách/na pracoviskách príslušných lekárov vyšetrená ani ošetrovaná nebola tak, ako to predložené priepustky deklarujú, čo je už samo osebe dôvodom na podozrenie z ich falšovania, resp. uvádzania nepravdivých údajov. Ani v prípade, že by sa dodatočne preukázalo, že priepustky boli vystavené príslušnými lekármi (k čomu však v danom administratívnom konaní až do jeho právoplatného skončenia nedošlo), nie je zrejmé, prečo žalobkyňa ospravedlňovala svoju neprítomnosť na pracovisku dokladmi, ktoré nezodpovedali skutočnosti. Odôvodnenie neprítomnosti na pracovisku návštevou lekára a jej preukázanie priepustkami, ktoré výslovne osvedčujú, že v sporných dňoch absolvovala návštevu u lekára, resp. dokonca gynekologický zákrok, hoci to nezodpovedá skutočnosti, nie je v súlade s morálnymi štandardmi na žiadnom pracovisku, nielen u žalovaného. Ak bolo u žalobkyne dôvodné podozrenie na Covid-19, bolo potrebné telefonicky kontaktovať príslušného lekára, ktorý by vystavil práceneschopnosť v aktuálnom čase. Takýto postup umožňovali aktuálne pomery v danom čase vrátane možnosti tzv. telemedicíny, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva. Riešenie, ktoré v tejto situácii zvolila žalobkyňa, možno označiť minimálne za neštandardné.

56. Pokiaľ ide o námietku, že žalobkyňa nebola v predmetom administratívnom konaní vypočutá, zákon č. 73/1998 Z. z. takúto povinnosť príslušnému orgánu neukladá a subsidiárna aplikácia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v tomto prípade neprichádza do úvahy (§ 247a zákona č. 73/1998 Z. z.). Žalobkyňa mala možnosť sa k veci vyjadriť, túto možnosť aj využila, rovnako tak využila možnosť nahliadať do spisu, podať opravný prostriedok a predkladať dôkazy, pričom rozhodujúce orgány sa so všetkými námietkami, dôkazmi a argumentami žalobkyne riadne zaoberali a vysporiadali. Ak mala účastníčka konania za to, že je potrebné ju v konaní vypočuť a jej výsluch by mohol priniesť iný výsledok konania, bolo výlučne v jej dispozícii takýto úkon navrhnuť a domáhať sa ho, čo sa však z obsahu administratívneho spisu nepreukázalo. Žalobkyňa takýto úkon nenavrhla ani v podanom rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu.

57. K ďalším žalobným námietkam správny súd uvádza, že žalobkyňa vo svojej argumentácii nevysvetlila, v čom konkrétne považuje skutkový stav za rozporný so skutočnosťou a v čom mal spočívať nedostatok v skutkových zisteniach. Nie je zrejmé, akými ďalšími dôkazmi a podkladmi mal príslušný orgán preukazovať dôvodnosť podozrenia, ktoré u žalobkyne vzniklo, keď sama priznala, že u dotknutých lekárov reálne nebola a títo sa vyjadrili, že uvedené priepustky nevystavili, resp. že žalobkyňa u nich nebola vyšetrená ani ošetrovaná. V tomto smere sú jej námietky neurčité až vágne. Správny súd má za to, že podklady, ktoré boli v danom konaní zabezpečené, boli na účely dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby plne postačujúce pre vyslovené závery a rozhodnutia boli založené na objektívne relevantných a dostatočných dôvodoch. Skutočnosť, že ich za postačujúce nepovažuje žalobkyňa a tieto nevyhovujú jej predstavám, nie je dôvodom na postup podľa § 191 ods. 1 SSP. Pokiaľ ide o tvrdenia, že B. G. bola vypočutá a potvrdila hodnovernosť vystavených priepustiek, o tejto skutočnosti žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz či indíciu, ktorá by ju potvrdzovala a túto nenaznačuje ani obsah administratívneho spisu. Ak takéto vyhlásenie B. G. existovalo, žalobkyňa nič nebránilo v tom,

aby si ho sama zabezpečila priamo od uvedenej lekárky a dodatočne v konaní predložila. Takisto sa nepotvrdilo získanie vyjadrení lekárov na základe nátlaku či kapciózných otázok tak, ako tvrdila žalobkyňa, preto tieto námietky správny súd považuje za irelevantné. Vo vzťahu k naplneniu žalobného dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP tak nemožno konštatovať jeho naplnenie.

58. V nadväznosti na uvedené má správny súd zároveň za to, že preskúmané rozhodnutia, ktoré z hľadiska skutkovej i právnej argumentácie tvoria jeden celok, spĺňajú parametre riadne odôvodnených rozhodnutí, sú zrozumiteľné, preskúmateľné a dostatočne odôvodnené, pričom dávajú odpovede na všetky podstatné skutkové a právne otázky, nie je preto daný dôvod na ich zrušenie podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím obsahuje citáciu právnych predpisov, o ktoré sa dotknuté orgány opierali a ktoré aplikovali, obsahujú vymedzenie konkrétnych povinností, ktoré žalobkyňa porušila, zistený skutkový stav na základe zabezpečených dôkazov a vyvodenie právnych záverov, i správnu úvahu týkajúcu sa pojmu dôležitý záujem štátnej služby a dôvody, pre ktoré bolo konanie žalobkyne kvalifikované ako hrubé porušenie služobných povinností a pre ktoré by jej ponechanie vo výkone štátnej služby tento záujem ohrozovalo. Žalovaný do svojej úvahy zahrnul i podozrenie z toho, že žalobkyňa sa obdobného konania dopúšťala dlhodobo, a poukázal i na predchádzajúce disciplinárne opatrenie uložené žalobkyni za podvodné a nečestné konanie, čím zároveň zvýraznil intenzitu a závažnosť daného konania.

59. Pod pojem dôležitý záujem štátnej služby prvostupňový orgán zaradil záujem na svedomitom a čestnom plnení služobných povinností všetkými príslušníkmi úradu a na predchádzaní ich hrubého porušovania. Zároveň vysvetlil, že ďalšie ponechanie žalobkyne vo výkone štátnej služby by mohlo výrazne narušiť vážnosť úradu a ohroziť dôveru v tento úrad s poukazom na charakter jeho činnosti, s ktorým sa spája požiadavka na vysokú morálnu úroveň, bezúhonnosť a spoľahlivosť jeho príslušníkov, ktorí podľa neho majú byť vzorom pre ostatných občanov. Rozkladový orgán tieto úvahy širšie rozviedol, keď mal za to, že dôležitým záujmom štátnej služby je záujem na čestnom a svedomitom plnení služobných úloh tak, ako to vyplýva i zo služobnej prísahy, a generálne možno za dôležitý záujem štátnej služby podľa neho považovať aj efektívne, riadne a včasné plnenie úloh zverených úradu zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi ustanovujúcimi okruh pôsobnosti úradu, jeho úloh, oprávnení a povinností. Podľa žalovaného úrad jasne deklaroval základné morálne hodnoty, ktoré sa prísne vyžadujú od každého príslušníka úradu aj v Etickom kódexe, s ktorým ako s interným predpisom bola žalobkyňa oboznámená. Dodal, že konanie žalobkyne nedáva záruku etického, korektného a riadneho výkonu štátnej služby a mohlo by podľa neho vážne narušiť vážnosť úradu a ohroziť dôveru v tento úrad, dôveru v morálku ostatných príslušníkov úradu, čo by zároveň mohlo spochybníť rozhodnutia úradu a jeho dobré meno. Žalovaný poukázal na nastavenie morálky v úrade a na skutočnosť, že zákonná úprava služobného pomeru poskytuje nižšiu mieru ochrany ako je to u zamestnancov v pracovnom pomere, pričom kladie vyššie podmienky na profesionálny a morálny charakter pre výkon služby. Poukázal tiež na to, že neospravedlnenie neprítomnosti v práci je absenciou s následkom poskytnutia platu bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie, a podľa výšky spôsobenej škody aj podozrenie z trestnej činnosti.

60. Tieto a ďalšie nadväzujúce správne úvahy rozhodujúcich orgánov sú podľa názoru správneho súdu, bez jeho ašpirácie na ich preskúmanie nad rámec ustanovený zákonom (§ 27 ods. 2 SSP), v súlade so zákonom, neprekročili zákonom prípustný rámec a nemožno ich hodnotiť ako svojvoľné. Správny súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na to, že služobný pomer konkrétneho príslušníka podľa zákona č. 73/1998 Z. z. sa zakladá k štátu (§ 2 ods. 5), pričom výkon práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého (§ 2a ods. 2). Služobná prísaha príslušníka Národného bezpečnostného úradu je upravená zákonom v znení: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný príslušník Národného bezpečnostného úradu. Služobné povinnosti budem plniť podľa svojich najlepších schopností a vo svojej činnosti sa budem riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a budem chrániť záujmy Slovenskej republiky, ako aj práva občanov. Na to som pripravený vynaložiť všetky sily a schopnosti a nasadiť aj svoj život. Tak prisahám!“ (§ 17 ods. 3). Medzi základné povinnosti policajta patrí okrem iného plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených,

ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu, plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Etický kódex (nariadenie riaditeľa Národného bezpečnostného úradu č. 10/2019, ktorým sa vydáva Etický kódex) ustanovuje pravidlá správania sa príslušníkov úradu, medzi ktoré patrí aj etický a korektný prístup príslušníka úradu k plneniu povinností, dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov, interných predpisov úradu a služobnej prísahy, profesionalita, etickosť, služobná zdvorilosť a iné. Takisto kasačný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už opakovane vyslovil, že „Služobný pomer príslušníka PZ je inštitútom verejného práva. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi výkonu služby v policajnom zbore. Každý príslušník PZ, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť PZ. Na činnosť príslušníka PZ sú prirodzene kladené oveľa vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ. Zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce, resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení prísnejších ako iné zákony...(rozsudok NS SR sp. zn. 5Asan/3/2017 z 28.06.2018). Takisto NS SR judikatórne vyslovil, že „...služobná prísaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali...“ (R 36/2004).

61. Nahliadajúc na posudzované konanie žalobkyne, z ktorého je dôvodne podozrivá, cez prizmu uvedeného, má správny súd za to, že žalovaný svoju správnu úvahu odôvodnil dostatočne a táto nevybočila z prípustných medzí, keďže zákon, interné predpisy aj Etický kódex kladú na príslušníkov Policajného zboru vysoké morálne, etické a profesijné nároky, ktoré musia byť rešpektované nielen v ich konaní navonok, ale i dovnútra, čo bolo potvrdené aj rozhodovacou a judikatúrnou činnosťou najvyšších súdnych autorít. V súvislosti s posudzovaným prípadom treba zvýrazniť, že žalobkyňa bola nielen príslušníčkou Policajného zboru, ale jej služobným úradom bol Národný bezpečnostný úrad, ktorý plní špecifické úlohy vrátane úloh podľa zákona č. 215/2004 Z. z., pričom žalobkyňa bola zaradená na plnenie služobných povinností na úsek bezpečnostnej prevádzky, čo predpokladá o to vyššie nároky na dodržiavanie všetkých služobných povinností, interných predpisov a Etického kódexu z jej strany, resp. nároky na morálne a profesijné zameranie, hodnoty a štandardy, ktoré odzrkadľujú i prístup k služobným povinnostiam a rešpekt k nastaveným pravidlám. V tejto súvislosti, nad rámec uskutočnenej správnej úvahy, správny súd dodáva, že čestnosť a svedomitosť ako základné morálne hodnoty patria vo všeobecnosti medzi štandardné (nie nadštandardné) požiadavky pri plnení pracovných či služobných povinností. Z uvedených dôvodov je podľa názoru správneho súdu plne opodstatnené vyhodnotenie konania žalobkyne ako porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, keďže takéto hodnotenie odzrkadľuje nastavenie morálnych štandardov úradu tak, ako to vysvetlil žalovaný. Pokiaľ ide o intenzitu podozrenia, tá sa zvýšila s poukazom na disciplinárne opatrenie uložené žalobkyňi služobným úradom v súvislosti s iným jej nečestným až podvodným konaním, ktorého sa dopustila v minulosti, a tiež podozrením z toho, že žalobkyňa sa rovnakého konania dopúšťala opakovane, dlhodobo. Z nastolených úvah je potom možné plynule prejsť k opodstatnenosti záveru žalovaného, že ďalšie ponechanie žalobkyne vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby a narušilo vážnosť úradu, keďže podozrenie z falšovania dokladov pri preukazovaní neprítomnosti na pracovisku nielenže narúša morálny štandard konkrétneho služobného úradu, ale ohrozuje jeho vážnosť i navonok, vo vzťahu k verejnosti, resp. dotknutým lekárom a ich pracoviskám. V tejto súvislosti nie je zanedbateľnou skutočnosť, že predmetné administratívne konanie začalo na podnet zvonka

(mimo úradu), a to tým, že všeobecná lekárka žalobkyne z vlastnej iniciatívy kontaktovala žalovaného s poukazom na to, že žalobkyňa (v rozpore bežnou praxou a pravidlami) mala požadovať vystavenie práceneschopnosti o niekoľko dní skôr, ako bolo možné. Ak žalobkyňa vo svojej argumentácii uvádza presvedčenie, že ako vzorný a ocenený príslušník Národného bezpečnostného úradu nie je spôsobilá narušiť jeho vážnosť a dôveru, správny súd nie je zrejme, prečo do týchto svojich úvah nezahrnula aj predchádzajúce uložené disciplinárne opatrenie a dopad preskúmaného administratívneho konania, ktoré začalo z podnetu zvonka, na vážnosť služobného úradu a dôveru v riadne plnenie jeho úloh v očiach verejnosti. Správny súd má za to, že z hľadiska spoločenskej závažnosti je podozrenie zo skutku, ktorý je predmetom tohto konania, o to znepokojivejšie u osoby, ktorá by mala byť z hľadiska požadovaných morálnych a profesionálnych štandardov za vzor pre ostatných a ktorá sa navyše za takýto vzor sama považuje. S ohľadom na uvedené skutočnosti a hodnotenie nastolených otázok správny súd na dôvažok dodáva, že preskúmané rozhodnutia nie sú ani výsledkom porušenia zásady proporcionality či princípu rovnosti, keďže takémuto záveru nič nenasvedčuje.

62. Napokon správny súd nepovažuje za dôvodnú ani žalobnú námietku podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže dotknuté orgány na správne a dostatočne zistený skutkový stav zistený v aktuálnom čase aplikovali správny právny predpis, tento správne vyložili a použili na skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Správny súd zvyrazňuje, že inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby je obligatónym opatrením, ku ktorému príslušný orgán pristúpi vždy, keď sú splnené zákonom stanovené podmienky, čo je dané formuláciou obsiahnutou v zákone v znení „sa musí dočasne pozbaviť štátnej služby“ (§ 46 ods. 1 návetie zákona č. 73/1998 Z. z.). Zákonodarca uvedenou formuláciou jednoznačne vyjadril vôľu chrániť dôležitý záujem verejnej služby a priebeh objasňovania skutku pri dôvodnom podozrení z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo pri spáchaní trestného činu. Je teda zrejme, že dotknuté orgány po zistení, že u žalobkyne existuje dôvodné podozrenie z porušenia konkrétnych služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., po tom, ako dospeli k záveru, že ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý verejný záujem (pri súčasnom vymedzení tohto pojmu v kontexte s okolnosťami danej veci), pri použití správnej úvahy v medziach zákona, boli povinné vydať rozhodnutie o dočasnom pozbavení štátnej služby vo vzťahu k žalobkyňi. Dotknuté orgány správne aplikovali aj ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z., ktorými zadefinovali konkrétne porušenie služobných povinností, a na danú vec aplikovali platný a účinný právny predpis. Ani v tomto smere preto správny súd nevzhladol žiadne pochybenia.

63. S ohľadom na uvedené správny súd nepovažoval žalobu v rozsahu uplatnených námietok za dôvodnú a nevzhladol dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) SSP, preto postupom podľa § 190 SSP rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto rozhodnutia.

64. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP a v konaní úspešnému žalovanému právo na ich náhradu nepriznal, pretože orgánu verejnej správy sa trovy konania priznávajú len výnimočne, pričom správny súd v danom konaní nevzhladol dôvod pre ich priznanie, aj s ohľadom na to, že žalovanému žiadne trovy nevznikli.

65. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná účastníkom konania, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný, to v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správnom súde v Bratislave [§ 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1, § 444 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023]. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP v znení účinnom do 30.06.2023). Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok [§ 446 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023].

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté

rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa [§ 449 ods. 1, ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.06.2023].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť aj:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa podáva (sťažnostné body),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 57, § 445 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo
pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. (§ 440 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).

Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom. V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 2, § 441 SSP v znení účinnom do 30.06.2023).